

skulde leve noget endnu, dog ogsaa kunde have Noget at leve af, saaledes at han dog af Alt, hvad han tidligere havde eiet, beholdt saameget, som han aabenbart behøvede, i Fred. See dette vilde nu den Deel af det danske Folk, som vi have udgjort, slet ikke gaae ind paa, og der var jo mange andre Ting, som gjorde, at det blev aldeles forgjæves. Nu synes det mig, at det slet ikke nytter noget, at vi ville lade, som om vi, trods vort eget Udsagn, levede endnu som det politiske Folk, eller som Repræsentation for dette politiske Folk med Retigheder til Andet end til Ting, vi kalde vore særlige Anliggender, saaledes som jeg efter vore smaa Forhold kunde tænke mig en hovedrig Mand, hvis Eiendomme vare tagne under Behandling og Fordeling, og som kun havde beholdt et lille Havehuus med Have, og som nu bagefter vilde gjøre Fordring paa, hvad han troede han kunde behøve, eller gjøre Fordring paa at faae gjort Forandringer ved Fordelingen af hans forrige Eiendom. For mine Dine, siger jeg, er det Noget, som slet ikke kan nytte, det er forfildt; der kan paa en saadan Adresse fra Regeringens Side svares haardt eller mildt, men den Indflydelse paa Fællessagerne, vi derved vilde forlange, den kan ikke indrømmes os, uden man vilde begynde Sagen forfra igjen. Dette er min Hovedindvending, men jeg har desuden een endnu, og det er den, at om jeg nu ogsaa skulde tage Feil her, at det var forfildt, saa kan jeg dog umulig tage Feil deri, at om end den opfyldte alle de her udtalte Ønsker, saa var der dog derved efter min fulde Overbeviisning slet Intet vundet tilbage, af hvad vi have tabt, eller vundet nogen Trøst over Tabet, eller vundet den allermindste Sikkerhed for den Fremtid, som vi have opgivet Retten til at have Indflydelse paa. Det forekommer mig, at der ogsaa i denne Henseende er gaaet ud fra den Feiltagelse, som jeg rigtignok troer i det Hele taget har hersket her i Thinget, at man ikke husker paa, at de Bestemmelser, vi have taget, gjælde for den hele Fremtid; de gjælde for den Tid, da Danmark ikke mere skal have en egen Konge, da de Danske ikke kan have den allermindste Grund til at vente Sympathie eller Hensyn til deres Ønsker mere end til alt An-

det, og dersom vi ogsaa havde truffet at bede om det, som vi behøve, og hvortil der virkelig baade var Trang, og som vilde være til vort Gavn, saa var det dog slet ikke Andet, end at det for Diebliffet vilde tjene mere til at dysse os og Folket i Søvn, saa at vi ikke saae eller tænkte paa, hvad det er for en Fremtid, vi her gaae imøde, og til at dysses i Søvn trænge vi og Folket ikke, thi kjender jeg det danske Folk ret, saa kommer Sønnen nok af sig selv.

Monrad: Min ærede Ven, den næstforegaaende Taler (Tutein), gjorde i sit Foredrag et Angreb paa den i Kongerigets Grundlov fastsatte Valglov. Jeg skal ikke gaae ind paa en almindelig Drøftelse af de derhenhørende Spørgsmaal, som jeg i tidligere Dage har forhandlet med ham, men kun forsaavidt indlade mig derpaa, som han har troet, at vor parlamentariske Historie afgiver Beviser for, at Valglovens Bestemmelser ere uheldige. Disse søgte han deels i nogle Love, som han dog ikke gik nærmere ind paa, hvorfor jeg heller ikke skal gjøre det, deels i de hyppige Oplosninger, for hvilke han rigtignok gav Ministerierne nogen Skyld, men lod dog ogsaa en Deel af Skylden hvile paa Rigsdagen eller snarere paa Valgloven; thi det var jo paa den, han havde at udsætte. Hvis min Husommelse ikke skuffer mig, saa er Folkethinget fire Gange blevet opløst. Første Gang skete det i Anledning af Toldlagen. Men det maa her bemærkes, at Alle de, der staae den ærede Rigsdagsmand nærmest i denne Sal, stemte mod Toldloven, og at alle de, der staae ham fjernest, alle de, der kunne betragtes som dog mere at være afhængige af selve Valglovens Bessaffenhed, stemte med Regeringen. Den anden Oplosning foregik paa Grund af Arvesagen og foraarstagedes ved en Minoritet, da der skulde et større Antal Stemmer med absolut Majoritet til at bringe Beslutningen igjennem. Men de, der stemte mod Arvesagen, vare ogsaa næsten allesammen Folk, — det skulde da være med Undtagelse af en 2—3 Stykker — som havde 1200 Rdl. i Indtægter, saa at i den Henseende maa man ogsaa frikende den almindelige Valgret. Den tredje Oplosning fandt Sted i Anledning af Anslagen mod Ministeriet, som reistes af min